

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **Mgr. R. G.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Kortou, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Poštovní 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4.2.2008 sp. zn. KÚOK/125136/2007/ODSH-SD/7273, č.j. KUOK 11500/2007, o dopravním přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobce **je povinen** zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Ostravě náklady řízení ve výši 2.634,- Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4.2.2008 sp. zn. KÚOK/125136/2007/ODSH-SD/7273, č.j. KUOK 11500/2007 žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství jednak změnil rozhodnutí Městského úřadu Hranice, odboru dopravy č.j. OD/21833/07-8/Ha/166 ze dne 20.11.2007, a to tak, že výroková část tohoto rozhodnutí týkající se protiprávního jednání žalobce zní: „Tímto porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 přestupkového zákona“, a jednak potvrdil ostatní výroky tohoto rozhodnutí. Žalobce byl citovaným rozhodnutím Městského úřadu Hranice uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, kterého se dopustil tím, že dne 28.8.2007 ve 14:06 hod. v katastru obce Hranice VII – Slavíč na silnici č. I/47 ve směru jízdy od obce Lipník nad Bečvou na obec Hranice IV – Drahotuše, řídil nákladní motorové vozidlo zn. Subaru Legacy, r.z. X nedovolenou rychlostí, kdy mu byla strážníky Městské policie Hranice v součinnosti s Dopravním inspektorátem Policie ČR, Okresního ředitelství Přerov, naměřena rychlost jízdy 81 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod., byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy vozidla naměřena 78 km/hod. Nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku byla stanovena svislou dopravní značkou IS 12a – „Obec“ a zákonem o silničním provozu 50 km/hod. Před začátkem obce jsou na vozovce umístěny zpomalovací prvky a za svislou dopravní značkou označující začátek obce, jsou rovněž na vozovce, v obou jízdních pruzích, umístěny vodorovné dopravní značky B 20a – „Nejvyšší dovolená rychlost“, s vyznačením rychlosti 50 km/hod. Přestupek byl prokázán dokumentací záznamového zařízení radiového měřiče rychlosti výrobní číslo 06/0131 a úředními záznamy zasahujících strážníků. Podle rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu žalobce tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. b), ust. § 4 písm. c), ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění. Za tento přestupek byla žalobci podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které především namítal porušení základních principů správního procesu správními orgány obou stupňů. Správní orgán I. stupně konal dne 20.11.2007 ústní jednání, aniž by o této skutečnosti uvědomil žalobce a jeho právního zástupce a aniž mu umožnil řádně a v plném rozsahu vykonávat svá procesní práva. Po doručení příkazu o uložení pokuty ze dne 20.9.2007 podal žalobce přípisem ze dne 15.10.2007 odpor, ve kterém požádal zároveň o doručování korespondence na elektronickou adresu X poštovní přepravou pak na adresu AME

Consulting Limited, 7 Craig Street, P.O. Box 322, Belize City, Střední Amerika. Správní orgán I. stupně mu přesto zaslal zásilku neznámého obsahu (dle jeho tvrzení se jednalo o předvolání k ústnímu jednání na den 20.11.2007) na adresu jeho trvalého bydliště Kpt. J. 756, O.-L. Na této adrese se však v době doručování žalobce nezdržoval, jelikož panelový dům je ve vlastnictví bytového družstva O. a byla v něm prováděna rekonstrukce, pro kterou byl v té době neobyvatelný. Skutečnost, že se v bytě z důvodu této rekonstrukce žalobce nezdržoval, správnímu orgánu I. stupně sdělil prostřednictvím svého právního zástupce přípisem ze dne 15.11.2007. Správní orgán I. stupně však na tuto skutečnost nijak nereagoval, předvolání k ústnímu jednání žalobci nezaslal ani na elektronickou adresu ani na klasickou poštovní adresu pro doručování, kterou mu sdělil. Stejně tak nezaslal uvědomění o konání ústního jednání jeho právnímu zástupci JUDr. Pavlu Kortovi ani na elektronickou adresu ak.korta@tiscali.cz ani na adresu sídla advokátní kanceláře tohoto právního zástupce. Z uvedených důvodů žalobce proto bližší procesní obranu vznesl až v rámci podaného odvolání a na této obraně nadále setrvává i když tvrdí, že předmětné vozidlo neřídil a nebyl proto stavěn hlídkou městské policie. Pokud se ve spise nacházejí policejní záznamy o provedené kontrole, tyto nejsou podepsány jeho osobou. V odvolání proto namítal žalobce mimo procesní vady také doplnění dokazování s tím, že správní orgán I. stupně měl vyslechnout policisty provádějící údajné měření a kontrolu a nechat vypracovat písmoznalecký posudek ohledně pravosti podpisu na záznamu o policejní kontrole. Kromě toho žalobce v závěru své žaloby napadá také nesprávnou právní kvalifikaci skutku, který je mu vytýkán. Formální pochybení žalobce shledával v tom, že mu není kladeno za vinu, že by jel v obci rychlostí vyšší než 50 km/hod, jak to na mysli ust. § 18 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb. Správní orgány mu kladou za vinu, že jel v katastru obce Hranice VII. – Slavíč nedovolenou rychlostí a strážníky Městské policie Hranice mu byla naměřena rychlost jízdy 81 km/hod. Podle žalobce přestupkem není to, jaká rychlost mu údajně byla naměřena v katastru obce, ale to jakou rychlostí jel v obci. Žalovaný pochybil v tom, že změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že „tímto porušil ust. § 4 písm. b), ust. § 4 písm. c) a ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek dle ust. § 22 odst. 1, bod 3. přestupkového zákona“ na „tímto porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek dle ust. § 22 odst. 1, písm. f), bod 3. přestupkového zákona“, jelikož rozhodnutí správního orgánu I. stupně takto přesně citovanou míněnou část rozhodnutí neobsahuje.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 27.6.2008 uvedl, pokud jde o námitku nevyrozumění žalobce o ústním jednání, že předvolání nebylo žalobcem vyzvednuto v odběrní lhůtě a kromě toho správní orgán I. stupně toto předvolání žalobci zaslal zároveň elektronickou poštou dne 15.11.2007. V uvedenou dobu žalobce neměl zvoleného žádného zmocněnce. K námitce, že žalobce neřídil předmětné vozidlo a nebyl kontrolován hlídkou, žalovaný odkázal na spisový materiál a na to, že „skutečnost, že tyto materiály nejsou podepsány žalobcem, nečiní tyto podklady nepravdivými“. Také žalobcovu námitku ohledně nenapravení a nedoplnění dokazování považuje žalovaný za neoprávněnou stejně tak jako námitky týkající se formální stránky napadeného rozhodnutí.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu Městského úřadu Hranice – odboru dopravy vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že tento

spis obsahuje úřední záznam o výše uvedeném dopravním přestupku žalobce podepsaný strážníky městské policie J.N. a H. P. Městská policie oznámila dopravní přestupek správnímu orgánu I. stupně přípisem ze dne 28.8.2007 a na to dne 20.9.2007 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz o uložení pokuty žalobci. Ze spisu vyplývá, že žalobce dne 15.10.2007 podal proti příkazu o uložení pokuty odpor. Městský úřad Hranice – odbor dopravy, jak vyplývá z dalšího obsahu správního spisu, doručoval žalobci přípis o pokračování řízení o přestupku – předvolání obviněného, který prokazatelně doručoval žalobci na adresu O. K. J. 756. Tato zásilka byla podána na poštu Hranice 1 dne 29.10.2007, následně 30.10.2007 byla uložena až do 15.11.2007 a v následující den, tj. 16.11.2007 byla vrácena Městskému úřadu Hranice. Správní spis obsahuje dále výpis o „vyhodnocení hovorného“ ze dne 12. – 15.11.2007, z něhož vyplývá, že ve 14:56 hod. bylo voláno na telefonní číslo X do Moravskoslezského kraje K. H., který je rovněž podepsán na záznamu obsaženém ve spisové dokumentaci ze dne 15.11.2007. Tento záznam obsahuje sdělení, že dne 12.11.2007 sekretářka žalobce telefonicky požádala o zaslání – e-mailem dokumentu, který byl zasílán doporučeně do vlastních rukou (pokračování řízení), že si jej žalovaný nemohl převzít. Žádosti bylo vyhověno v uvedený den. Z obsahu spisu je dále prokazatelné, že Městskému úřadu v Hranicích na Moravě, odboru dopravy, byl doručen dne 16.11.2007 přípis JUDr. Pavla Korty, advokáta, ze dne 15.11.2007 podaný na poště Ostrava 1 téhož dne, kterým je předkládána plná moc k zastupování žalobce jmenovaným advokátem se žádostí, aby byl řádně a včas informován o všech ústních jednáních, která ve věci budou nařízena a aby mu vyrozumění bylo zasíláno primárně na elektronickou adresu ak.korta@tiscali.cz. Uvedený přípis obsahuje dále informaci o tom, že se žalobce od 27.10.2007 nezdržuje na adrese svého trvalého bydliště z důvodu stavebních rekonstrukcí bytu, a proto není na této adrese schopen přebírat poštu. Správní spis pak dále obsahuje záznam o projednání přestupku v nepřítomnosti ze dne 20.11.2007 a rozhodnutí Městského úřadu Hranice, odboru dopravy z téhož dne, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč včetně povinnosti nahradit náklady správního řízení. Součástí správního spisu je také odvolání žalobce prostřednictvím uvedeného právního zástupce a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2008, jímž o odvolání žalobce rozhodl shora uvedeným způsobem.

Rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 11.1.2010 č.j. 58Ca 16/2008-18 a ze dne 8.3.2012 č.j. 58A 15/2011-60 krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného opakovaně pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z oprávněnosti žalobní námitky žalobce spočívající v tom, že správní orgán I. stupně konal ústní jednání dne 20.11.2007, aniž by o něm uvědomil právního zástupce žalobce. Krajský soud dovodil, že do momentu doručení oznámení JUDr. Korty správnímu orgánu I. stupně nebylo žalobci účinně doručeno předvolání k tomuto jednání a stejně tak k jednání nebyl předvolán ani jeho právní zástupce. Za této situace krajský soud učinil závěr, že žalobce bylo zabráněno v realizaci jeho práva garantovaného ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, z něhož vyplývá oprávnění účastníků správního řízení navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, právo v řízení vyjádřit své stanovisko, jakož i právo možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí správního orgánu. Účastníci řízení mají tedy právo navrhopat jakékoliv důkazy a činit návrhy související s předmětem projednávané věci nebo které mohou osvětlit skutečný stav věci. K realizaci tohoto práva je povinen správní orgán prokazatelně písemně vyrozumět o konání ústního

jednání, příp. při tomto jednání jim sdělit, že bude ukončeno dokazování a poučit je o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

K podaným kasačním stížnostem žalovaného Nejvyšší správní soud shora citované rozsudky krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V rozsudku ze dne 29.4.2013 č.j. 5As 119/2012-21, který nabyl právní moci dne 30.5.2013 učinil závěr, že správní orgán I. stupně předvolání žalobci doručoval na adresu O., Kpt. J. 756. Tato zásilka byla podána na poštu Hranice I. dne 29.10.2007 a následně dne 30.10.2007 byla uložena a to do 15.11.2007 a dne 16.11.2007 byla vrácena Městskému úřadu Hranice. Nejvyšší správní soud v odůvodnění uvedeného rozsudku odkázal na znění ust. § 19 správního řádu, ve znění účinném v době doručování předvolání žalobce k ústnímu jednání správním orgánem I. stupně na den 20.11.2007. Tuto písemnost správní orgán I. stupně doručoval do vlastních rukou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu bydliště žalobce, na které žalobce v předchozí době již jinou písemnost správního orgánu I. stupně dne 4.10.2007 osobně převzal. Při doručování uvedeného předvolání žalobce nebyl žalobce na uvedenou adresu zastížen, poštovní zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 30.10.2007. Protože nebyla ve lhůtě stanovené v § 24 odst. 1 správního řádu vyzvednuta, považuje se den 10-ti denní lhůty, tj. 9.11.2007 za den doručení. Podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 30.6.2009 prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ust. § 41 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu, což žalobce v daném případě neučinil. Zmocněný zástupce žalobce JUDr. Pavel Korta oznámil správnímu orgánu I. stupně, že zastupuje žalobce na základě předložené plné moci, a to až písemností, která došla správnímu orgánu I. stupně dne 16.11.2007, tedy v době kdy správní orgán I. stupně měl předvolání k ústnímu jednání u žalobce řádně doručeno. Dne 16.11.2007 mu byla vrácena poštou doručovaná zásilka, z níž zjistil pro věc rozhodující skutečnosti. Za této situace nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že ve věci dne 20.11.2007 jednal v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce a že zástupce žalobce k uvedenému ústnímu jednání neobesílal. Předložení plné moci došlo až po nařízení ústního jednání a doručení předvolání žalobce k němu. Riziko související s předložením plné moci k zastupování v době těsně přede dnem nařízeného ústního jednání tak stíhá žalobce. Bylo proto na žalobci, aby účast svého zástupce u ústního jednání zabezpečil.

Ze shora uvedeného je nutno dovodit, že žalobní námitka spočívající v tom, že správní orgán I. stupně konal dne 20.11.2007 ústní jednání, aniž by o této skutečnosti uvědomil žalobce a jeho právního zástupce a aniž by mu umožnil řádně v plném rozsahu vykonávat jeho procesní práva, je nedůvodná. Podle shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu byl žalobce k nařízenému jednání řádně předvolán a o tomto předvolání měl svého právního zástupce uvědomit. Tímto právním názorem byl krajský soud v dalším průběhu řízení o žalobě žalobce vázán podle ust. § 110 odst. 4 s.ř.s., dle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Proto krajský soud co se týče tohoto žalobního bodu, považoval za bezpředmětné se zabývat podáním žalobce ze dne 13.5.2014, ve kterém polemizuje i přes závěry kasačního soudu se způsobem doručení předvolání k jednání správního orgánu I. stupně.

V souvislosti s názorem vysloveným ve shora uvedeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu shledal krajský soud jako nedůvodnou námitku žalobce, že správní orgán I. stupně pochybil také v tom, že po provedení dokazování jemu ani jeho právnímu zástupci neposkytl adekvátní lhůtu pro seznámení se s podkladovými materiály a pro vyjádření se k řízení před vydáním rozhodnutí. V předvolání žalobce k ústnímu jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 29.10.2007, které bylo podle stanoviska Nejvyššího správního soudu žalobci řádně doručeno shora uvedeným způsobem, byl totiž žalobce řádně poučen o tom, že podle ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb. o správním řízení v platném znění má právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, právo vyjádřit své stanovisko a rovněž i právo před vydáním rozhodnutí ve věci se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce, ač byl k uvedenému nařízenému jednání správního orgánu I. stupně řádně předvolán, k tomuto jednání se nedostavil a zbavil se tak možnosti uplatnit svá práva vyplývající z citovaného zákonného ustanovení včetně toho, že mohl namítat, že vozidlo zn. Subaru v předmětném místě a čase vůbec neřídil a že nebyl proto ani stavěn hlídkou městské policie. Mohl rovněž namítat, že záznamy o provedené kontrole nejsou podepsány jeho osobou a navrhnout výslech policistů provádějících údajné měření a kontrolu a vypracování písmoznaleckého posudku ohledně pravosti jeho podpisu na záznamu o policejní kontrole.

Námítka, že žalobce předmětné vozidlo v době spáchání projednávaného přestupku v udávaném místě vůbec neřídil a že záznamy o provedené kontrole hlídkou městské policie nejsou podepsány jeho osobou, uplatnit žalobce jakožto další žalobní body. V tomto směru krajský soud z předloženého správního spisu správního orgánu I. stupně zjistil, že obsahuje úřední záznam podepsaný strážníkem Městské policie Hranice H.P., podle kterého dne 28.8.2007 v době od 13.00 hod. do 15.00 hod. prováděla hlídka Městské policie Hranice kontrolní měření rychlosti projíždějících vozidel jedoucích po komunikaci č. I/47 v obci Slavič. Ve 14.06 hod. bylo radarovým měřičem rychlosti změřeno vozidlo zn. Subaru RZ X, jehož řidič v měřeném úseku (kde je povolena maximální rychlost 50km/hod) projel rychlostí 78 km/hod. (naměřeno 81 km/hod – 3 km/hod maximální chyba měření). Vozidlo bylo po pár desítkách metrů zastaveno strážníkem N. Kontrolou totožnosti bylo zjištěno, že řidičem vozidla je R. G., nar. X, trvale bytem O. – L., K. J. 756. Dotyčnému bylo sděleno, že se dopustil jednání přestupku podle § 22 odst. 1, písm. f), bod 3. zákona o přestupcích a po nezbytném ověření, zda jmenovaný v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců nespáchal tento přestupek dvakrát a vícekrát, mu byla uložena bloková pokuta. Jmenovaný s projednáním přestupku v blokovém řízení nesouhlasil a rovněž k němu odmítl písemně vyjádřit v záznamu o dopravním přestupku. Bylo mu sděleno, že záležitost bude předána příslušnému správnímu orgánu k projednání. Z dalšího úředního záznamu podepsaného J.N., strážníkem městské policie krajský soud zjistil, že dne 28.8.2007 v době od 13.00 hod. do 16.00 hod. společně s dalšími kolegy strážmistrem P., strážmistrem M. a strážmistrem S. prováděl měření rychlosti projíždějících vozidel na předmětné komunikaci a poté, co bylo radarovým měřičem rychlosti změřeno vozidlo zn. Subaru RZ X a zjištěno překročení rychlosti, zastavil toto vozidlo pomocí zastavovacího terče. Řidič vozidla byl poté vyzván k prokázání své totožnosti. Bylo zjištěno, že se jedná o R. G., nar. X, bytem O. – L., K. J. 756. Další obsah tohoto úředního záznamu je totožný s úředním záznamem podepsaným strážníkem H. P.

Ze záznamu o dopravním přestupku ze dne 28.8.2007 krajský soud zjistil, že je na něm uvedeno jméno, datum narození a bydliště žalobce, motorové vozidlo RZ X, druh Subaru, v místě Slavič, okres Přerov v době 14.06.45, měřena rychlost 81 km/hod., max. chyba měření – 3 km/hod. a skutečná rychlost 78 km/hod. V záznamu je uvedena radarový měřič rychlosti typu AD9T v.č.06/0131, ověřovací list 136/06 a platnost ověření 28.11.2007. V tomto směru správní spis obsahuje i ověřovací list č. 136/06 vystavený dne 29.11.2006. Uvedený záznam o dopravním přestupku obsahuje další specifikaci přestupku a v kolonce „vyjádření řidiče, který se dopustil přestupku“ není uvedeno nic a pod tím je uveden nečitelný podpis, jakožto podpis řidiče. Záznam je podepsán vlastnoručním podpisem strážníka J. N.

Krajský soud v průběhu řízení, v rámci kterého se žalobce nedostavil ani k jedinému jednání, učinil dotaz na jeho právního zástupce při jednání, zda je schopen odpovědět na otázku, zda byl žalobce v době údajného spáchání přestupku majitelem předmětného automobilu, kde se v den tvrzeného přestupku žalobce nacházel, zda v tento den bylo vozidlo zcizeno či zda je schopen odůvodnit to, že policejní hlídka vycházela při kontrole z žalobcových dokladů, na což právní zástupce žalobce sdělil, že na tyto otázky není schopen odpovědět. Reakcí žalobce následně byl jeho přípis ze dne 21.5.2014, v němž krajskému soudu oznámil, že pokud soud bude požadovat jeho osobní účast u ústního jednání, bude tohoto požadavku dbát, avšak podotýká, že se svým účastnickým výsledkem nesouhlasí. V témže podání dále uvedl, že v den spáchání přestupku nebyl vlastníkem motorového vozidla zn. Subaru RZ X, ale provozovatelem vozidla a vozidlo také převážně, ne však výlučně užíval. Předmětné vozidlo nebylo zcizeno ani odcizeno, není schopen s jistotou uvést, kde dne 28.8.2007 ve 14.06 hod. se nacházel, ale s největší pravděpodobností byl pracovně v zahraničí se svým klientem. Osvědčení o technickém průkazu zanechal ve vozidle pro potřeby osob, které vozidlo mohou užívat a toto osvědčení měl v jedné složce s řidičským průkazem a občanským průkazem. Tyto doklady se nacházely ve vozidle a jemu při pobytu v zahraničí postačoval cestovní pas. Může jen spekulovat o tom, že se skutečně řidič vozidla hlídce prokázal jeho doklady, pokud vůbec bylo vozidlo v daném místě a čase policejní hlídkou stavěno.

Krajský soud doplnil dokazování dotazem na odbor dopravy Městského úřadu v Orlové, který ve sdělení ze dne 3.6.2014 uvedl, že podle centrálního registru silničních motorových vozidel vlastník vozidla RZ X Subaru Legacy byl ke dni 28.8.2007 Mgr. R. G., IČ: X, M. O., P. 2. Z dalšího sdělení téhož odboru dopravy ze dne 24.7.2014 krajský soud zjistil, že dle registru silničních motorových vozidel byla vlastníkem předmětného vozidla v uvedený den ČSOB Leasing a.s. se sídlem Praha-Nusle, Na Pankráci 310/60.

Krajský soud dále doplnil dokazování výsledky zasahujících strážníků v době konání předmětné silniční kontroly. Z výpovědi svědka H. P. zjistil, že dne 28.8.2007 byl strážníkem Městské policie v Hranicích a prováděl měření rychlosti, kdy vysílačkou dal na vědomí hlášení strážníku J. N., který na základě tohoto hlášení vozidlo stavěl a prováděl další kontrolu. S žalobcem samotným tehdy do styku nepřišel, nejednal s ním ani ho neviděl a nekontroloval jeho doklady. Měřící zařízení mělo nepochybně ověřovací list, jeho fotokopii

obdržel i svědek. Předtím než s tímto zařízením začali pracovat, absolvovali instruktáž, resp. školení ohledně činnosti s tímto zařízením.

Ze svědecké výpovědi J. N. pak krajský soud zjistil, že podepisoval shora uvedené záznamy o přestupku a že předmětného dne s dalšími strážníky Městské policie Hranice prováděl kontrolu v souvislosti s nahlášením překročení rychlosti naměřené radarem. Stavěl tedy v záznamu uvedené vozidlo a kontroloval řidiče. V takovém případě vyžadovali doklady totožnosti, tj. občanský průkaz, řidičský průkaz, včetně technického osvědčení vozidla. V každém případě kontroloval i podobu řidiče, zda odpovídá fotografii na občanském průkazu, resp. řidičském průkazu. I když si to pro odstup času nepamatuje, je přesvědčen, že tak tomu bylo i v projednávané věci. Pro odstup času také nemůže potvrdit, že v daném případě kontrolovaná osoba byla tou, která podepisovala záznam o přestupku. K dotazu, kde se podpis kontrolovaného řidiče na záznamu činí, svědek uvedl, že po zastavení vozidla vyzval řidiče, aby vystoupil a mimo vozidlo předložil doklady, mimo vozidlo se také případ řešil na nějakém neutrálním místě. K dotazu, zda mu utkvělo něco mimořádného, či že by se řidič choval nějak nestandardně, svědek uvedl, že v tomto konkrétním případě si na nic nepamatuje.

Z výše uvedených důkazů krajský soud dovodil, že dne 28.8.2007 žalobce disponoval s předmětným vozidlem zn. Subaru Legaci RZ X nepochybně na základě leasingové smlouvy uzavřené s ČSOB Leasing a.s. Nasvědčují tomu obě shora citované zprávy odboru dopravy Městského úřadu Orlová. Podle žalobního tvrzení se žalobce v den spáchání dopravního přestupku v tomto vozidle nenacházel, neřídil je a nebyl stavěn hlídkou městské policie. Výslechem svědka J. N., který žalobce po nahlášení překročení povolené rychlosti stavěl a kontroloval jeho totožnost, vzal však krajský soud za prokázáno, že žalobcovo tvrzení je nepravdivé. Svědek logicky uvedl, že na detaily kontroly (po 7 letech) si nemůže pamatovat, avšak potvrdil, že podobu kontrolované osoby vždy srovnával s fotografiemi na dokladech, tedy občanském a řidičském průkazu. Výpovědi dalšího svědka H. P. a ve správním spisu založeným ověřovacím listem č. 136/06 vzal krajský soud za prokázáno, že kontrola měření rychlosti vozidla žalobce byla provedena způsobilým silničním radarovým rychloměrem s platností ověření do 28.11.2007 a že byla provedena k tomu způsobilou, odborně vyškolenou osobou. Výpovědi těchto svědků považuje krajský soud za hodnověrné a přesvědčivé. Naopak tvrzení žalobce, že to nebyl on, kdo vozidlo v době měření řídil, je účelové. Jako zarážející hodnotí krajský soud přístup žalobce k samotnému průběhu řízení o jeho žalobě, kdy ani jedinému jednání nebyl osobně přítomen, pouze písemně dal najevo, že odmítá vypovídat namísto toho, aby svá žalobní tvrzení ve svém vlastním zájmu prokazoval. Jestliže přípisem dne 21.5.2014 krajskému soudu sdělil, že dne 28.8.2007 byl „s největší pravděpodobností pracovně v zahraničí se svým klientem“, k čemuž mu postačoval toliko cestovní pas, pak blíže neuvedl ani jméno, příjmení a adresu pobytu tohoto klienta ani nepředložil svůj cestovní pas k důkazu tvrzení, že v uvedený den byl skutečně mimo území České republiky. V neposlední řadě je nutno poznamenat, že co do hodnověrnosti svědeckých výpovědí nasvědčuje i to, že byly učiněny po té, co byli svědci poučeni ve smyslu ust. § 126 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. Krajský soud proto uzavírá, že shora uvedenou námitku považuje za nedůvodnou, neboť tvrzení žalobce, že vozidlo v předmětném místě a čase neřídil a proto nebyl kontrolován hlídkou městské policie, nebylo prokázáno. Soud proto nepovažoval za nutné zkoumat znaleckým posudkem pravost podpisu žalobce na záznamu o

přestupku, byť tento podpis byl učiněn žalobcem záměrně způsobem značně odlišným od jeho jiných podpisů uvedených buďto ve správním spise či na jeho podáních.

Závěrem své žaloby vytýkal žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že „skutek tak, jak je vymezen, není přestupkem“. Žalobci není kladeno za vinu, že by jel v obci rychlostí vyšší než 50 km/hod. jak to má na mysli ust. § 18 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb. Správní orgány mu kladou za vinu, že jel v katastru obce Hranice VII. – Slavíč nedovolenou rychlostí a strážníky Městské policie Hranice mu byla naměřena rychlost jízdy 81 km/hod. Podle žalobce přestupkem není to, jaká rychlost mu údajně byla naměřena v katastru obce, nýbrž to, jakou rychlostí jel v obci. Žalobce je toho názoru, že skutková věta v daném případě musí obsahovat formulaci „jel v obci minimálně rychlostí 78 km/hod.“. Takovou formulaci skutková věta neobsahuje, a proto skutek nelze subsumovat pod přestupek podle ust. § 18 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb. (správně je ovšem v rozhodnutí uveden zákon č. 361/2000 Sb.). Po stránce formálně právní pochybil také žalovaný, který svým rozhodnutím změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že prvostupňové rozhodnutí měněnou část, tak jak jí uvádí žalovaný, neobsahuje. Jak vyplývá z obsahu rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 20.11.2007 č.j. OD/21833/07-8/Hla/166, byl tímto rozhodnutím žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1, písm. f), bod 3 přestupkového zákona (zákon č. 200/1990 Sb. ve znění účinném k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí), kterého se dopustil dne 28.8.2007 v čase 14.06 hod. v katastru obce Hranice VII – Slavíč na silnici I. třídy č. 47 ve směru jízdy od obce Lipník nad Bečvou na obec Hranice IV – Drahotuše. Řídil automobil tov. zn. Subaru Legacy RZ X nedovolenou rychlostí, kdy mu byla strážníky Městské policie Hranice v součinnosti s dopravním inspektorátem Policie ČR, okresní ředitelství Přerov spočívající ve výběru místa dopravně bezpečnosti akce naměřena rychlost jízdy 81 km/hod. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. mu tedy byla nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 78 km/hod. Nejvyšší dovolená rychlost je stanovena v měřeném úseku svislou dopravní značkou IS 12a – „obec“ a zákonem na 50 km/hod. Před začátkem obce jsou na vozovce umístěny zpomalovací prvky a za svislou dopravní značkou označující začátek ulice jsou rovněž na vozovce v obou jízdních pružích umístěny vodorovné dopravní značky B 20a – „nejvyšší dovolená rychlost“ s vyznačením rychlosti 50 km/hod. Přestupek je prokázán dokumentací záznamového zařízení radarového měřiče rychlosti AD9T vyr.č. 06/0131 a úředními záznamy zasahujících policistů. Tím porušil ust. § 4 písm. b) a c) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek dle ust. § 22 odst. 1, písm. f), bod 3 přestupkového zákona, a proto dle ust. § 22 odst. 8 téhož zákona se ukládá sankce pokuta v částce 2.500,- Kč, slovy dva tisíce korun českých. Uvedený výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovaný změnil tak, že větu „tímto porušil ust. § 4 písm. b) a ust. § 4 písm. c), ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. přestupkového zákona“ nahradil tímto zněním: „tímto porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. přestupkového zákona“. Žalobci lze dát za pravdu v tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí necitoval zcela úplně přesně uvedenou větu ve výroku správního orgánu I. stupně, nicméně se nejedná o pochybení, které by mělo za následek nesrozumitelnost jeho rozhodnutí. Naopak dle názoru krajského soudu je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve znění rozhodnutí žalovaného precizně a jasně popsáno, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil a jaká zákonná ustanovení tímto jednáním porušil. Výrok správního orgánu I. stupně

soud považuje za zcela v souladu s požadavky danými ust. § 68 odst. 2 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. v platném znění), podle kterého dle věty první se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Shora vytýkaný žalobní bod není proto rovněž důvodný, neboť část výroku popisující protiprávní jednání žalobce je zcela výstižná a dostačující.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 60 odst. 4 s.ř.s. zavázal krajský soud žalobce k zaplacení nákladů vzniklých státu na svědečném ve výši 2.634,- Kč (ušlý výdělek slyšeného svědka Jana Neubauera 2.288,- Kč a jeho cestovné osobním automobilem z místa bydliště k jednání procesního soudu a zpět podle vyhl. č. 435/2013 Sb. ve výši 346,- Kč).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 14. srpna 2014

JUDr. Petr Indráček

samosoudce